

Arrest

**nr. 66 260 van 6 september 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 4 april 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 11 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Volgens de verklaringen van de verzoekende partij is ze op 9 september 2010 het Rijk binnengekomen. Op 13 september 2010 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in.

Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker volgens de verwerende partij op 18 november 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar de verzoekende partij werd gehoord op 27 januari 2011.

Op 1 maart 2011 neemt de adjunct-commissaris de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

"A.. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger te zijn, van Tsjetsjeense origine, en afkomstig uit Sjatoi, Republiek Tsjetsjenië, Russische Federatie. Sinds augustus of september 2007 nam uw neef, A. S., deel aan rebellenacties. In juli 2008 viel hij samen met andere rebellen een naburig dorp aan. Ze staken de woning van de wijkagent in brand. U bevond zich op dat moment samen met uw echtgenote in Oekraïne om er uw dochter, A. R. (O.V. (...)), te bezoeken die erkend vluchteling is in België. Bij uw terugkeer op 26 of 27 juli 2008 vernam u van de buren dat u gezocht werd door de ordediensten. Ze deelden u ook mee dat de ordediensten de woning van de ouders van S. in brand hadden gestoken en dat zijn vader was vertrokken. S. belde u vervolgens zelf op om te vragen hoe het met zijn moeder was. U wilde echter niets meer met hem te maken hebben. De dag na uw terugkeer ging u naar het bureau van de ROVD in Sjatoi om uit te leggen dat u niet betrokken was bij de rebellenactiviteiten van uw neef. Ze geloofden u niet en hielden u gedurende enkele uren vast. Toen de imam samen met uw buren naar het politiekantoor kwam, werd u vrijgelaten.

Omdat uw huis voortdurend in het oog werd gehouden door de ordediensten, verhuisde u enkele dagen later samen met uw gezin naar Grozny. In december 2008 vielen leden van ordediensten daar uw huis binnen. Ze namen u mee naar hun bureau in Sjatoi. Daar werd u ondervraagd over uw banden met uw neef. U werd ook ernstig mishandeld. 's Nachts werd u vrijgelaten. Vanaf dan vielen leden van ordediensten meerdere keren per maand uw huis binnen op zoek naar u. Daarom durfde u niet meer thuis te overnachten, maar verbleef u op verschillende plaatsen bij familieleden en kennissen. Omwille van de mishandeling door de ordediensten had u ernstige gezondheidsproblemen en moest u vaak naar het ziekenhuis gaan voor een behandeling. Toen leden van ordediensten op 13 augustus 2010 uw huis binnenvielen waren ze op zoek naar wapens en namen ze uw intern paspoort mee. U besloot het land te verlaten. Op 18 augustus 2010 vertrok u met de trein naar Moskou. Vandaaruit reisde u met een andere trein verder naar Brest, Wit-Rusland. In Brest stapte u in een wagen waarmee u via Polen naar België reed. U kwam in België aan op 9 september 2010 en vroeg op 13 september 2010 asiel aan. Na uw aankomst in België hebt u via de telefoon van uw echtgenote vernomen dat leden van ordediensten nog verschillende keren zijn langsgesproken op zoek naar u.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten voor: een kopie van enkele bladzijden uit uw intern paspoort, uw militair boekje, uw rijbewijs, uw huwelijksakte, een boekje van de Communistische partij, uw diploma's, een getuigschrift van een rijopleiding, en verschillende medische attesten.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen.

Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaarde uw land van herkomst ontvlucht te zijn, omdat u vervolgd werd door de autoriteiten omwille van uw vermeende betrokkenheid bij rebellenactiviteiten.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende pogingen ondernomen hebt om meer informatie te bekomen aangaande de evolutie van uw vervolgingsproblemen. U verklaarde weliswaar in België via de telefoon van uw echtgenote in Tsjetsjenië vernomen te hebben dat leden van ordediensten na uw vertrek uit uw land nog verschillende keren bij haar zijn langsgesproken op zoek naar u. U legde in verband hiermee echter enkele onaannemelijk vage en incoherente verklaringen af. Zo kon u niet preciseren tot welke ordediensten deze personen behoorden. Aanvankelijk dacht u dat het misschien de wijkagent was (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 27/01/2011, p. 3). Later beweerde u dan weer dat uw echtgenote u gezegd had dat het telkens personen in camouflageuniformen waren (Commissariaat-generaal, d.d. 27/01/2011, p. 12). U wist evenmin wanneer deze personen langsgesproken zijn en u stelde het ook niet gevraagd te hebben aan uw echtgenote (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 27/01/2011, p. 3, 12). Met betrekking tot uw neef S. (...) kon u weliswaar met zekerheid zeggen dat hij officieel gezocht werd voor zijn deelname aan rebellenacties. U

verduidelijkte dat u een opsporingsbericht voor hem gezien had. U bleek echter niet te weten of hij ook officieel in beschuldiging werd gesteld. Verder wist u niet of u zelf al dan niet officieel in beschuldiging werd gesteld omwille van uw vermeende betrokkenheid bij de activiteiten van uw neef. U kon ook niet zeggen of u officieel gezocht werd door de autoriteiten (zie gehoorverslag kon ook niet zeggen of u officieel gezocht werd door de autoriteiten (Commissariaat-generaal, d.d. 27/01/2011, p. 11-12). Dergelijke vage verklaringen zijn evenwel niet aannemelijk te noemen. Te meer daar u verklaarde dat u vanuit België toch twee of drie keer per week telefonisch contact hebt met uw echtgenote en ook met verschillende andere familieleden in Tsjetsjenië (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 27/01/2011, p. 3). Van een asielzoeker kan bovendien verwacht worden dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Deze vage verklaringen en nalatige handelingen wijzen dan ook op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en doen bijgevolg afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging. Meer nog, u verklaarde zelf dat u het niet nodig vond om meer informatie te bekomen aangaande de evolutie van uw vervolgingsproblemen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 27/01/2011, p. 13).

Verder bevatten uw verklaringen met betrekking tot de door u aangehaalde vervolgingsfeiten nog een opmerkelijke tegenstrijdigheid waardoor de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen ernstig in het gedrang gebracht wordt. Zo verklaarde u aanvankelijk duidelijk dat uw echtgenote u gezegd had dat leden van ordediensten na uw vertrek uit uw land nog drie keer bij haar zijn langsgekomen op zoek naar u (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 27/01/2011, p. 3). Toen u later tijdens het gehoor opnieuw gevraagd werd hoeveel keer de ordediensten na uw vertrek uit uw land nog zijn langsgekomen bij uw echtgenote, stelde u in strijd met uw voorgaande verklaringen dat ze vijf of zes keer gekomen zijn. Onmiddellijk daarna beweerde u dan weer niet te weten hoeveel keer ze eigenlijk zijn langsgekomen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 27/01/2011, p. 12). Toen u vervolgens met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, had u hier geen afdoende uitleg voor. U ontkende slechts dat u aanvankelijk gezegd had dat de ordediensten drie keer bij uw echtgenote waren langsgekomen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 27/01/2011, p. 12).

De aannemelijkheid van uw beweerde vrees voor vervolging door de autoriteiten wordt bovendien verder ondermijnd door de vaststelling dat u na uw laatste arrestatie in december 2008 nog tot augustus 2010 gewacht hebt alvorens uw land te verlaten. U verklaarde nochtans dat de ordediensten gedurende deze periode meerdere keren per maand uw huis binnenvielen op zoek naar u (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 27/01/2011, p. 10). Uw uitleg voor uw laattijdig vertrek dat u zolang gehoopt had op een oplossing voor uw problemen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 27/01/2011, p. 11), is weinig overtuigend. U beweerde weliswaar dat u na uw laatste arrestatie in december 2008 niet meer thuis overnachtte, maar dat u afwisselend bij verschillende familieleden en kennissen verbleef (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 27/01/2011, p. 10). Uit uw verklaringen is echter gebleken dat u gedurende deze periode waarin u effectief gezocht werd door de ordediensten niet echt ondergedoken leefde. Zo keerde u nog om de twee weken terug naar huis. Uit uw verklaringen blijkt evenmin dat u toen bepaalde voorzorgen nam om uw veiligheid te verzekeren (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 27/01/2011, p. 11). Verder is zowel uit uw verklaringen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 27/01/2011, p. 10-11), als uit de door u voorgelegde medische attesten gebleken dat u gedurende deze periode vaak naar verschillende ziekenhuizen in Grozny gegaan bent. In maart 2010 bent u zelfs met de wagen naar Stavropol gereisd om u daar in een ziekenhuis te laten behandelen. Bij uw vertrek uit uw land bent u vanuit Grozny met de trein door de Russische Federatie gereisd (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 27/01/2011, p. 4-5). Toen de interviewer u daarop vroeg of u dan niet bang was gezien het risico op identiteitscontroles onderweg, antwoordde u dat u weliswaar risico's genomen had maar dat u geen andere keuze had (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 27/01/2011, p. 13), wat weinig overtuigend is. Dergelijke gedragingen doen toch afbreuk aan uw beweerde ernstige vrees jegens uw vervolgers.

Daarenboven dient er op gewezen worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw illegale binnenkomst in de Europese Unie via Polen. U verklaarde dat u vanuit Brest, Wit-Rusland met een personenwagen naar België gereden bent. U bent de Europese Unie binnengekomen via Polen. Bij het oversteken van de grens werd de wagen niet tegengehouden voor enige controle, maar mochten jullie gewoon doorrijden. U wist niet of er voor u al dan niet reisdocumenten gebruikt werden. Bovendien verklaarde u dat er ook geen afspraken gemaakt werden met de chauffeur wat u zou zeggen of doen in het geval er wel een individuele identiteitscontrole zou gebeurd zijn (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 27/01/2011, p. 5). Dergelijke verklaringen aangaande uw binnenkomst in de Europese Unie zijn echter niet geloofwaardig. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt namelijk dat aan alle Poolse grensposten elk voertuig dat de Europese Unie binnenkomt gecontroleerd wordt. De controles verlopen aan alle grensposten op dezelfde manier. De reisdocumenten van alle inzittenden moeten overhandigd worden en van elke inzittende wordt gecontroleerd of de foto overeenkomt met de persoon. Gezien

deze informatie is het bijgevolg niet geloofwaardig te noemen dat u als passagier in een personenwagen via Polen de Europese Unie zou binnengekomen zijn zonder enige individuele identiteitscontrole ondergaan te hebben. Het is verder ook onwaarschijnlijk dat u geheel in het ongewisse zou zijn of er al dan niet reisdocumenten voor u gebruikt werden of dat er aangaande dergelijke individuele controles geen afspraken gemaakt werden met de smokkelaar. Deze vaststelling van een gebrek aan geloofwaardigheid betreffende uw reisroute naar België is zwaarwichtig. Behalve dat de werkelijke omstandigheden van uw reis hierdoor onbekend zijn, kan dit er ook op wijzen dat u reisdocumenten die u bij uw ware reis naar België zou hebben gebruikt, bewust verborgen houdt.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt.

Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden. De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie. Aan de kopie van enkele bladzijden uit uw intern paspoort kan geen enkele bewijswaarde gehecht worden, aangezien gekopieerde documenten gemakkelijk te vervalsen zijn. Uw militair boekje, uw rijbewijs, uw huwelijksakte, uw boekje van de Communistische partij, uw diploma's, en het getuigschrift van een rijopleiding bevatten louter persoonsgegevens en gegevens betreffende uw opleiding die hier niet in twijfel getrokken worden. De medische attesten tenslotte waarnaar reeds werd verwezen in bovenstaande argumentatie bevatten slechts informatie met betrekking tot uw medische toestand, maar kunnen uw asielrelaas niet staven.

Met betrekking tot de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling in hoofde van uw dochter, A. R. (O.V.(...)), dient volledigheidshalve nog te worden opgemerkt dat zij zich op andere en persoonlijke asielmotieven baseerde die geen verband houden met de door u aangehaalde problemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

De verzoekende partij stelt in essentie dat aan haar de vluchtelingenstatus moet toegekend worden omdat zij een vluchteling is in de zin van artikel 1 A 2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Zij meent dat de bestreden beslissing haar deze status niet toekende omdat er op enkele tegenstrijdigheden of vooral onduidelijkheden werd gewezen. De verzoekende partij stelt inderdaad niet met zekerheid te weten hoeveel keren de ordediensten zijn langs geweest. Zij voegt er aan toe dat elk contact met haar levensgezel thans is verloren en zij angst heeft om wat er met haar zou kunnen gebeurd zijn. Zij wijst meermaals op de zeer ernstige en psychische problemen die zij heeft en wijst op de twee oorlogen die zij meemaakte. Met deze elementen werd geen rekening gehouden. Deze toestanden verklaren het bovenvermelde. Voorts vielen de ordediensten binnen, steeds in camouflagepakken zodat de verzoekende partij niet weet wie zij exact waren.

Wat de binnenkomst in de Europese Unie betreft heeft de verzoekende partij duidelijke verklaringen afgelegd. Zij stelde dat ze op een plaats gestopt zijn voor een half uur. Evenwel werd haar niet gevraagd wat er gebeurde tijdens dit half uur.

Voor het overige beperkt de verzoekende partij haar betoog tot een uiteenzetting van de theoretische elementen van de hoedanigheid van vluchteling zoals voorzien in het Verdrag van Genève. Zij wijst erop

dat Tsjetsjenië nog steeds precair is en dat haar veiligheid niet kan gegarandeerd worden. Zij uit klachten over de wijze waarop zij in België werd opgevangen, haar ziekte en haar doorstane verleden met mishandeling, enorme psychische druk en zij wijst erop dat zij de ordediensten van haar land van herkomst vreest.

De verzoekende partij gaat eveneens in op de redenen waarom haar geen subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend en verwijst naar de documenten waar het Commissariaat-generaal gebruik van maakt in de bestreden beslissing.

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“2.1 Verweerder stelt vast dat het verzoekschrift geen uiteenzetting bevat van voldoende duidelijke middelen die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Uit het verzoekschrift blijkt echter dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus ook de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden beantwoord.

2.2 Verweerder merkt op dat de verklaringen van de asielzoeker een voldoende bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (HATHAWAY, J.C., The law of refugee status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas, bij het ontbreken van dergelijke elementen dient hij een aannemelijke verklaring te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, 54). De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (R.v.St., nr. 43.027 van 19 mei 1993). Het is evenmin de taak is van de Commissaris-generaal zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (R.v.St., nr. 136.692 van 26 oktober 2004). In de bestreden beslissing wordt opgeworpen dat verzoeker geen individuele vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk maakt aangezien hij vage verklaringen aflegde met betrekking tot de evolutie van zijn problemen sinds zijn vertrek, er sprake is van een ernstige tegenstrijdigheid in verzoekers verklaringen en verzoeker pas twee jaar na zijn laatste arrestatie zijn land van herkomst verliet. Ook aan verzoekers verklaringen inzake zijn reisweg kan geen geloof worden gehecht volgens de bestreden beslissing. Tenslotte stelt de bestreden beslissing ook dat verzoeker geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 aantoonde

2.3 Verzoeker poogt in een eerste onderdeel van zijn verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

2.3.1 Verzoeker geeft toe niet met zekerheid te weten hoe vaak de ordediensten langskwamen. Het zou vaak zijn gebeurd. Hij zou ondertussen elk contact met zijn vrouw hebben verloren en vrezende voor haar lot. Hij stelt ook ernstige medische en psychische problemen te hebben waarvoor hij beweert een psycholoog of psychiater te zullen contacteren. Hij zou reeds in zijn land van herkomst zijn behandeld voor deze problemen. Verzoeker wijst erop dat hij twee oorlogen en wrede gebeurtenissen meemaakte hetgeen hem getekend heeft. Met deze feiten zou bij de behandeling van zijn asielverzoek door de Commissaris-generaal geen rekening zijn gehouden. Verzoeker geeft aan dat deze problemen aan de basis liggen van de weinig exacte verklaringen die hij naar aanleiding van het gehoor deed.

Verweerder stelt vast dat uit de gehoorverslagen aanwezig in het administratief dossier blijkt dat er door verzoeker geen specifieke opmerkingen werden gemaakt in verband met psychologische of andere medische problemen waardoor hij moeilijkheden zou hebben om zich bepaalde feiten te herinneren of dat hij zich bij het door hem aangehaalde verloop van de gebeurtenissen wel eens zou kunnen vergissen. Verzoeker maakte weliswaar melding van ‘zenuwproblemen’, ‘hartproblemen’ en van een medische behandeling van een cardioloog, neuroloog en psychiater. Verzoeker brengt in dit verband verschillende attesten aan maar uit geen enkel ervan kan enig geheugenprobleem worden afgeleid. Verzoeker legt evenmin een Belgisch document neer waaruit zijn beweerde getraumatiseerde en verwarde psychologische toestand zou blijken. Ook een medisch attest waaruit specifiek zou blijken dat hij aan geheugenstoornissen zou lijden, legt verzoeker niet voor (RvV, nr. 3.554 van 12 eleidnovember 2007; RvV, nr. 3.265 van 29 oktober 2007). Verzoekers beweringen omtrent zijn problemen om een coherent en overtuigend relaas te doen overtuigen dan ook niet.

2.3.2 Volgens verzoeker was hij duidelijk over zijn binnenkomst in de E.U. Hij kwam niet zomaar de E.U. binnen met de auto, hij zou immers een half uur op een plaats zijn gestop. Verzoeker suggereert in dat half uur via een rivier in Wit-Rusland de grens te zijn overgestoken. Hij zou dit niet hebben vermeld tijdens het gehoor omdat er niet werd gevraagd wat er in die tijd was gebeurd.

Verweerder stelt vast dat deze opwerping geen enkele steun vindt in het administratief dossier. Uit het gehoorverslag blijkt immers dat verzoeker ruim de mogelijkheid kreeg om aan te geven dat hij via een rivier in Wit-Rusland de E.U. was binnengereisd. Toen verzoeker stelde dat hij ergens een half uur was gestopt op weg naar België werd hem gevraagd waar dit was (cgvs, p.5). Indien verzoeker, zoals hij nu beweert, in die tijd een rivier overstak had hij op dit moment de mogelijkheid om dit aan te geven. Vervolgens werd verzoeker gevraagd of hij had gemerkt dat hij een grens overstak. Verzoeker antwoordde dat hij in de wagen zat. Ook hier liet verzoeker na aan te geven dat hij de grens via een rivier overstak (cgvs, p.5). Verzoekers bewering in zijn verzoekschrift overtuigt dan ook geenszins.

2.3.3 De bestreden beslissing is op een correcte wijze genomen en gemotiveerd. Naast een uiteenzetting van het vluchtrelaas door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

2.3.4 Uit het voorgaande blijkt dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, niet werd geschonden. De bestreden beslissing steunt immers op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.4 Verzoeker gaat vervolgens over tot een herhaling van zijn verklaringen die hij beoordeelt in het licht van de Vluchtelingenconventie. Hij meent tot de conclusie te kunnen komen dat hij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert.

Verweerder antwoordt wat dit betreft dat bij gebrek aan geloofwaardigheid van de aangehaalde feiten, geen toetsing van deze feiten dient te gebeuren aan de vluchtelingendefinitie uit artikel 1, A, al. 2 van de Vluchtelingenconventie (RvV, nr. 1328 van 23 augustus 2007; VB/05- 5837/W12.505 van 23 maart 2007).

2.4 Verzoeker meent dat hem op basis van zijn afkomst uit Tsjetsjenië en op basis van zijn Tsjetsjeense origine de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend. Dat hem de status ten onrechte werd geweigerd zou blijken uit de Subject related briefing die door de Commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus, is het duidelijk dat voor iedere vorm van internationale bescherming, ook voor de subsidiaire bescherming, de geloofwaardigheid van het relaas wordt vereist (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 5 richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Verzoeker heeft zijn asielaanvraag niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 (RvV, nr. 31.282 van 8 september 2009).

Voor zover verzoeker zich beroept op de algehele situatie, werkt hij dit middel niet uit en toont hij niet aan dat de situatie waarnaar hij verwijst, zou kunnen vallen onder artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet (RvV, nr. 12.887 van 20 juni 2008). Het louter citeren van de informatie waarop de Commissaris-generaal zich baseerde om te concluderen dat er in Tsjetsjenië geen sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, volstaat niet om aan te tonen dat de appreciatie van Commissaris-generaal niet correct zou zijn.

2.5 Verweerder concludeert dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagde de motieven van de bestreden beslissing, die betrekking hebben op de kern van zijn vluchtmotieven, te weerleggen.

Er werden geen gegronde middelen aangevoerd."

2.3. De verzoekende partij brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd. De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

In de bestreden beslissing wordt er geconcludeerd dat de verzoekende partij haar vrees voor vervolging op geen enkele manier aannemelijk heeft gemaakt. De beslissing van verwerende partij om de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren berust op verschillende motieven:

- onvoldoende informatie gegeven betreffende de evolutie van de voorgehouden vervolgingsproblemen: al dus heeft verzoeker onder andere niet gevraagd aan zijn echtgenote wanneer de ordediensten langs kwamen na diens vertrek en stelt de verzoekende partij eerst dat het de wijkagent was die langs kwam, later zijn het mensen in camouflagepakken;
- betreffende zijn neef die aan de oorsprong lag van de problemen weet de verzoekende partij niet of deze officieel in beschuldiging is gesteld (gehoorverslag, pagina 12); de verzoekende partij weet dit evenmin betreffende haar zelf (gehoorverslag, pagina 12);

Rekening houdend met het gegeven dat de verzoekende partij verklaarde vanuit België twee tot driemaal per week contact te hebben met haar levensgezel en/of familie (zie gehoorverslag pagina 3) acht de Raad deze elementen relevant voor de beoordeling van de geloofwaardigheid van het relaas en is de voorgehouden onwetendheid van de verzoekende partij een indicatie van de ongeloofwaardigheid van het asielaanvraag. Voorts zijn deze motieven correct en vinden zij steun in het administratief dossier.

Een tweede tegenstrijdigheid vindt de Commissaris-generaal in de verklaring omtrent de vervolgingsfeiten. Samen met de verwerende partij stelt de Raad vast dat de verzoekende partij eerst verklaarde dat haar levensgezel stelde dat leden van de ordediensten nog driemaal langs zijn geweest na diens vertrek. Later verklaart de verzoekende partij dat deze vijf tot zes keer langs gekomen zijn. Enige aanvaardbare uitleg voor deze tegenstrijdigheid kan niet terug gevonden worden in het administratief dossier en evenmin in het verzoekschrift. De verzoekende partij beperkt zich te antwoorden dat ze het niet weet (gehoorverslag, pagina 12). Evenmin is het aannemelijk dat de verzoekende partij niet bij haar levensgezel informeert wanneer haar belagers nog zijn langs gekomen (gehoorverslag, pagina 12).

Voorts stelt het Commissariaat-generaal terecht vast dat de uitleg die de verzoekende partij geeft voor haar laat vertrek uit het land (problemen in december 2008 en vertrek pas in augustus 2010), met name haar hoop op een oplossing voor de problemen, niet overtuigt, te meer de verzoekende partij regelmatig naar huis terugkeerde (om de twee weken) en vaak in ziekenhuizen verbleef zodat er evenmin sprake is van een onderduiking van de verzoekende partij. Dergelijk wijst evenmin op het bestaan van een ernstige vrees voor vervolging.

Deze motieven op zich kunnen de bestreden beslissing dragen.

De Raad benadrukt dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige

schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS, nr. 118.506 van 22 april 2003; zie ook: P.H. KOOIJMANS, Internationaal publiekrecht in vogelvlucht, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, La protection internationale des réfugiés en Belgique, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

In haar verweer beperkt de verzoekende partij zich tot het louter op summier wijze herhalen van haar asielaanvraag, een beknopte theoretische uiteenzetting over de vluchtelingenstatus, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de Commissaris-generaal, en derhalve op geen enkele wijze de motieven van de bestreden beslissing *in concreto* tracht te weerleggen. Het geven van een theoretische uiteenzetting en het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt aan de verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, alwaar zij met voormelde summier herhaling en uiteenzetting in gebreke blijft. Het verweer van de verzoekende partij is op dat vlak derhalve niet ernstig te noemen en doet geen afbreuk aan het in de bestreden beslissing gestelde. Haar kritiek betreffende het motief omtrent haar reisweg acht de Raad irrelevant omdat de overige motieven, die de Raad heeft besproken afdoend zijn. Bijaldien worden de hierboven geciteerde pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in de gegevens van het administratief dossier, als onbetwist en vaststaand beschouwd en door de Raad eigen gemaakt.

Op basis van de hierboven uiteengezette motieven, kan de verwerende partij terecht besluiten dat er in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en evenmin een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet aanwezig is.

In de mate dat de verzoekende partij tracht een verklaring te geven voor het bestaan van de tegenstrijdigheden en de vaagheden in het relaas door te verwijzen naar haar ziekte en mentale toestand en haar doorstaan verleden, dient de Raad samen met de verwerende partij vast te stellen dat de verzoekende partij naliét enige specifieke opmerking te maken aangaande psychische, psychologische of andere medische problemen waardoor de verzoekende partij moeilijkheden zou kennen in verband met haar geheugen of vergissingen zou kunnen maken tijdens het gehoor. Op de vraag of de verzoekende partij in België in behandeling is voor haar medische problemen, antwoordt de verzoekende partij :” *Neen, ik ben wel enkele keren naar ziekenhuis gegaan, maar ik heb hier geen middelen.*”

De verzoekende partij maakte weliswaar melding van ‘zenuwproblemen’, ‘hartproblemen’ en van een medische behandeling van een cardioloog, neuroloog en psychiater. De verzoekende partij brengt in dit verband verschillende attesten aan maar uit geen enkel ervan kan enig geheugenprobleem worden afgeleid. De verzoekende partij legt evenmin een Belgisch document neer waaruit haar beweerd getraumatiseerde en verwarde psychologische toestand zou blijken. Ook een medisch attest waaruit specifiek zou blijken dat zij aan geheugenstoornissen zou lijden, legt de verzoekende partij niet voor. De beweringen van de verzoekende partij omtrent haar problemen om een coherent en overtuigend relaas te doen overtuigen dan ook niet.

De verzoekende partij heeft haar asielaanvraag niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekende partij aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een

subsidiare beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 vreemdelingenwet voor de verzoekende partij rechtvaardigen. Zoals de verwerende partij vaststelt laat de verzoekende partij na in haar middel *in concreto* uiteen te zetten waarom de subsidiare beschermingsstatus aan haar dient te worden toegekend. Haar voorgehouden profiel maakt zij niet aannemelijk. De verzoekende partij citeert slechts een gedeelte van de objectieve informatie in het administratief dossier en leest deze informatie niet in haar geheel. Zij brengt geen concrete elementen aan dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Ook voor subsidiare bescherming rust de bewijslast op de verzoekende partij. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiare bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient de verzoekende partij enig verband met haar concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109). Het determinerend motief van de bestreden beslissing betreffende de subsidiare beschermingsstatus *“Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt.*

Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet. “ wordt niet weerlegd, rekening houdend met het gebrek aan geloofwaardigheid van het asielrelaas. Voorts toont de verzoekende partij evenmin op een aannemelijke wijze aan dat zij gevisieerd zou zijn door de rebellen of de ordediensten.

De subsidiare beschermingsstatus kan worden verleend indien het aannemelijk is dat de verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas. De verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Tsjetsjenië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert. De objectieve informatie van het administratief dossier spreekt dergelijke situatie tegen, rekening houdend met het profiel van de verzoekende partij.

In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat de verzoekende partij niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij niet in aanmerking komt voor subsidiare bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De motieven van de bestreden beslissing die hierboven werden besproken worden beaamd en in hun geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. M. RYCKASEYS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. RYCKASEYS

M. BEELEN